

Исповест игуманије манастира Девич, о судбоносним данима за српски народ. Сматрамо да не можемо сами да савладамо искушења и дозвољавамо да нас „свако“ води.



Свет је захватио један талас, а требало је да га ми пустимо да прође. Није требало да будемо жртве тог таласа, упустили смо се у те воде непотребно. То је талас новог светског поретка који се представља у лажној демократији... Јер, та лажна демократија се може описати примером када је забрањено забрањивати злочинцу да чини злочин, али се зато неко ко је истински противник злочина прозива да је против демократије и да је непријатељ човечанства. Црква је увек проповедала најбољу демократију и давала највећа права сваком појединцу, али је сада, као и српски народ на Космету, она на удару оних који приповедају лажну демократију.

ЗАТВОР

- Могућности увек има. И да смо у затвору, Богу се можемо обраћати и можемо се молити... Али ми смо и људи телесни, који мислимо и саосећамо са својим народном.

У ову светињу, унутар дреничке шуме, ја сам дошла из околине Ваљева 1968. године... А ни тада на Космету није било лако. И кад је у окружењу било више Срба и када смо имали колику-толику слободу, нападани смо, каменовани, имовина нам је отимана. Ето,

годину по мом доласку у светињу, тадашња игуманија Параскева испребијана је на економији коју су нам два пута палили 1982. и 1984. Сву летину коју бисмо сакупили за стоку, Албанци су нам палили у јесен, а једном су покушали да запале и манастир - присећа се игуманија Девича, манастира спаљеног у мартовском погрому 2004.

КАМЕРЕ

- Срба у околној Србици нема. Кажу, у пречнику од педесет километара. Наш живот је сведен на простор унутар манастирских зидова, каже она. Манастир обезбеђује косовска полиција, која је пре три године преузела надлежност од Кфора, али поверења нема.

У њиховом присуству се осећамо чак и мање безбедним, зато што се у деведесет одсто ради о људима који су учествовали у терористичкој организацији УЧК, која је себе назвала некаквом Ослободилачком војском Косова. Они су ту све време. Њихове камере су упрте у нас, али ниједна није уперена тамо од куда може доћи опасност. И поред њиховог присуства дешавају се крађе, секу нам дрва у околној шуми, користе нашу економију. У више наврата лопови су упадали у манастирски конак. Полиција све то зна и не реагује. Како да им верујемо... Њима наше прихватање треба у смислу легитимитета, али не и у смислу да би нас заштили. Таква је, нажалост, ситуација и са представницима међународне заједнице на Космету. Иако знају све, а међу њима има и часних људи спремних да помогну, не могу поступити другачије од наређења.

СРБИЈА

- Једна мањина народа у Србији је потпуно свесна истине, један део је оних које ништа не занима осим голог интереса и један део жели решење, али не чине ништа да се оно постигне... Међутим, главну реч воде они који се руководе интересом. Можда и већи број људи у централној Србији сматра да им је Косово камен око врата, да би боље материјално живели и да попут оних који су погубили Христа говоре - треба дати Косово и погубити овдашње Србе како бисмо се ми прикључили Европи. Али мислим да ни то неће добити. Јер кад човек изда брата да би спасао свој живот, они којима га је издао после убију и њега.

Као једне од оних који су вечито на мети, јер нам је кућа на раскрсници, то би нас као важан чинилац требало чинити узвишеним, али ми сматрамо да не можемо сами да савладамо искушења већ дозвољавамо да нас „свако“ води.

ЕВРОПА

- У свету је много народа који пате, само нажалост, ми често имамо намеру да се хватамо за брод који тоне. Јер, Европска унија је институција која престаје или ће врло брзо престати да постоји. То је свима јасно јер и они који су у њој желе да изађу. Мислим да ЕУ треба Београду да би тренутно живео боље, а тај Београд заборавља да живи од осталих делова Србије. Зато бих однос према ЕУ описала једном причом владике Николаја, када се паук спусти низ кончић да исплете мрежу, а потом шета и проверава све кончиће који чине мрежу где који води. Обилазећи мрежу, долази до кончића са кога је кренуо. У тренутку процени да му тај кончић не треба, кида га, али му се зато распада читав мрежа.

РУСИЈА

- Уверена сам да су Србима Руси једини и прави пријатељи који нас могу одбранити од лажне демократије. Слушам људе који ми кажу, а када нам је Русија помогла, а ја их питам када нам је одмогла, када нас је угрозила, када нам је лоше учинила? Помогла нам је колико је могла и колико смо ми хтели да нам помогне, али нас никада није оштетила.

СПОРАЗУМ

- Рекла бих, мада је и то је толико мала реч, да смо урадили најгору ствар у историји. Убеђена сам да је споразум настао да би смо ушли у ЕУ, али споразум је нешто што нам историја неће опростити.

Никакве гаранције нисмо добили, ништа се боље није променило, али како то и да очекујемо да ће се догодити, када није до сада. Јер, познато је да је увек већи интерес некога да промени нешто пре него што добије тражени потпис, или боље речено највећа

обећања су пре него што се нешто добије, али ако су она мала и раније, каква ће бити касније? Срби живе у гету, а православни манастири се својатају.



МОНАХИЊЕ

- На нас је пуцано 1998, а 1999. смо неколико дана биле у тоталној блокади окружене стотинама разуларених Албанаца. Ни тада нисмо напустиле светињу, све док је 2004. албански терористи нису запалили, а нас су хеликоптером извукли страни војници. Хвала Богу, па је манастир већим делом обновљен и што је прошле године око светиње саграђен камени зид, који нам је поред неколико паса чувара једина заштита. Наш манастир је до Другог светског рата у поседу имао више од половине имовине СПЦ на Космету. А у овој светињи се чувају мошти Светог Јоаникија Девичког, познатог по исцелитељским моћима.

КРИМИНАЛЦИ

- Познато да неко ко је насилник и ко отима не бира средства. Али, нажалост, ми смо пред Богом заслужили тај пад. Оставили смо веру, Бога, ишли смо за разним идеолозима, а Албанци су нам дошли као казна. Као мач Божји. Хтели то ми да признамо или не... Али много је лакше бранити се. Јер, свако ће бити убијен својим оружјем, и ко се маши ножа, од ножа ће погинути.

Ми уопште не треба да завидимо на њиховом наводном успеху, јер немамо разлога. Они граде и изграђују се, а нигде фабрике, производње. Нигде нечега што је подлога томе. То само значи потврду да се све то гради од криминала. Па, како може опстати таква творевина? Сигурна сам да неће, али то нама не значи ништа. Нама ништа не може значити њихова пропаст, у коју сам ја дубоко убеђена, ако пропаднемо и ми.

Ми не можемо своје спасење видети у њиховој пропасти, ако смо недорасли, ако не знамо шта је наш циљ. Ипак, никада не бих била на месту Албанаца чак и када би владали читавим светом. Јер, ко би пожелео да буде криминалац да би био богат и да буде злочинац да би добио стопу земље.

РАСПЕЋЕ

- Има ли нама спаса? То је питање деликатно и у нормалнијим приликама, али мислим да је одговор потврдан, све док постоје они који не жале ни живот како би сачували свој праг, своју светињу. Сада су Срби са Космета као Христ на распећу и много је оних који говоре: Разапните их, разапните их... Међутим, познато је шта се догодило онима који су тражили распеће Хирста. Зато морамо веровати у спасење и водити живот по вери изнад интереса.

Национална свест се мора издићи изнад тренутног интереса, јер Свето писмо каже да не живи човек само о хлебу, а наш је проблем - што живимо само о хлебу.

Сећам се приче коју нам је својевремено испричао патријарх Павле из 1911. године, када су Срби на Космету дошли да се пожале тадашњем епископу, јер су им Арнаути одвели једну девојку, а због чега су били спремни на збег. А владика им каже, сачекајте људи, па хајде да издржимо још мало. А они су га питали колико да чекају. Ипак, није требало чекати ни годину дана јер је 1912. било ослобођење. Ето они су у том тренутку мислили да је крај свега, а спасење је било близу.

БРАТ

- Ми се морамо, пре свега, вратити моралу који је ниско пао, а не смемо дозволити да издаје брат брата. Зато бих поручила српском народу да се освести, да му не буде на уму само данашњи дан. Да знају очеви да ће их преклињати унуци, да знају они који говоре да то раде ради своје деце да ће их та деца проклињати када схвате шта су урадили. Али што је најбитније - да се вратимо вери и да схватимо да је та нит са које је паук исплео мрежу за српски народ - Косово.

Драгана Зечевић

(Вечерње новости)